

Scoase o lanternă din buzunar. Săgeata luminoasă străpunse tenebrele. Sala era imensă, plafonul, foarte înalt. Cutiile erau înșiruite și puse una peste alta cu zecile, formând imense ziduri de lemn. Se îndreptă spre una din alei. Lumina lanternei îi dezvălui o armadă de utilaje care ridicau mărfuri după care se opri asupra unor congelatoare conectate la un alimentator. Se apropie și deschise o ușă la întâmplare. Cutia era plină cu pachete sigilate în plastic. Spintecă un pachet cu briceagul. Pește congelat. Carnea era de culoare roz, aproape translucidă. Somon.

Își consultă ceasul. 2:20. Peste patruzeci de minute gărzile vor începe un nou rond. Nu-i mai rămăsese mult timp. Se ghemui între două containere. În curând pasajul deveni mai cuprinzător. Lanterna lui se oglindea într-un geam. Era un birou din lemn și din sticlă mată care îi aminti de atelierele de confecții textile din Paris, din secolul al nouăsprezecelea. Împinse ușor ușa. Masa era acoperită cu tot felul de hârtii împrăștiate. Văzu faxuri și mailuri imprimare. Bonuri de livrare. Mere, alune, concentrat de roșii... Produsele veneau toate din același loc: portul chinez Ningbo. Unul din cele mai mari porturi din Asia. Locul de întâlnire al tuturor tipurilor de trafic.

Răsfoi un teanc de facturi, toate având adresa unei singure societăți, Kiev Import. Una dintre ele îi atrase atenția. Se referea la două containere cu păsări, descărcate aici săptămâna trecută.

- Mai puțin de un dolar pentru un pui... Cum fac ăștia să câștige bani? Îi umflă cu heliu sau cu ce naiba?

La acest preț, orice crescător vindea în pierdere. Până și un chinez. Iată un argument care îi confirma bănuielile. Nu mai avea decât un gest de făcut, să ia cu el câteva mostre. Rezultatul analizelor va fi cu siguranță edificator.

2:40. Ieși din birou, se întoarse lângă frigidere. Căută într-una din cutii. "Chicken wings", citi pe etichetă. Luă două bucăți, le ascunse în rucsac. Dintr-o dată, în hangar se aprinse lumina. Unul după altul, șirurile de neoane se aprinseră pe rând. Orbit, întoarse privirea.

- Domnul Camille Dupreux, nu-i așa? Ce surpriză!

Vocea era gravă, accentul pronunțat. German. Sau mai degrabă vreo țară din Est. Român, poate. Camille își duse mâna deasupra ochilor, pentru a vedea mai bine. Bărbatul care îi vorbea purta o haină lungă de piele și ochelari negri. O față fină, bărbiță și o mustață subțire. În spatele lui, trei gărzi de corp, toți bărbați care se conformau aceluiași tip de model: capul ras, ceafa de taur și pulover negru pe gât.

E un remake Matrix în portul Odessa. Însă unul de proastă calitate.

- În realitate, venirea dumneavoastră nu e chiar o surpriză, reluă bărbatul cu haină de piele. Vă așteptam.

- Cine v-a anunțat?, întrebă Camille.

- N-are importanță. Aflați doar că am admirat din lojă felul în care ați intrat pe fereastră. Ce discreție! Ce clasă! Fie vorba între noi, cred că s-a auzit zgomotul până dincolo de marginile golfului.

- Ce vreți de la mine?

Interlocutorul său izbucni în râs.

- Adică intrați prin efracție în depozitul meu, îmi scormoniți printre lucruri și mă mai întrebați ce vreau? Aveți tupeu!
- N-ar fi trebuit să intru astfel, e adevărat. Dar nu am avut de ales !
- Sper că ați găsit măcar ceea ce căutați...

Camille Dupreux nu răspunse.

- Ați găsit ? Răspundeți !

Tonul era schimbat. Bărbatul în haină de piele era din ce în ce mai nervos. Unul din zbiri râse nervos. Ca și cum ar fi știut ce urma să se întâmple.

- Exportați multă marfă în Europa, răspunse Camille Dupreux, cântărind atent fiecare cuvânt. Am însă mari dubii asupra...

Bărbatul se apropie de el. Își scoase încet mânușile negre, una câte una, apoi își dădu jos ochelarii întunecați, dezvăluind niște ochi foarte negri.

- Asupra a ce ?, întrebă cu o voce suavă.
- Asupra calității lor.

Se cântăriră reciproc. Fețele lor aproape că se atingeau. Camille îi simți răsuflarea caldă pe față. Avea impresia că se află în fața unui taur furios.

- De fapt, încă nu m-am prezentat, spuse taurul. Mă numesc Zarov. Ca în „Vânătoarea Contelui Zaroff”. Ați văzut deja filmul, bineînțeles.

Camille clătină capul. Tipul ăsta cu aerul său de superioritate începea să-l agaseze.

- Nu, pe bune? Ce jenant. Este filmul meu preferat. E din 1932, același an în care a fost făcut și King Kong. Hai să vă povestesc: un celebru vânător naufragiază și eșuează pe o insulă locuită doar de un rus celebru. Foarte curând, vânătorul devine la rândul lui vânat. E remarcabil Leslie Banks ăsta, îl întruchipează de minune pe contele cazac, capabil de un rafinament subtil dar și de o cruzime foarte fină. Să-l fi văzut cum o urmărea pe frumoasa Fay Wray în mlaștinile încețoșate... Erotism garantat, dragul meu Camille, îmi permiteți să vă numesc așa?

Acesta din urmă nu-și putu ascunde o grimasă. Oboseala îi cobora pe umeri, îl trăgea în jos ca un balast

- Sunt sătul, domnule Zarov. Chemați poliția, să terminăm odată. Nu mă voi ascunde, voi plăti cât trebuie.

- Dar ce naiba vreți să plătiți, Camille, nu ați spart nimic. Nu, nu, poliția nu are nimic de-a face cu treaba asta. O vom regla între noi. Zor!

Unul din oamenii săi se apropie. Ținea în mâini o bară de fier.

- Vedeți dumneavoastră, Camille, acest film m-a învățat ceva, și anume, că nu există fatalitate. Chiar urmărit, naufragiatul reprezintă un pericol pentru călăul său. Până la capăt, de fapt, finalul rămâne necunoscut.

Se îndepărta de Camille și își ridică brațele cu un gest teatral.

- „Din anumite persoane, Dumnezeu a făcut poeți. Din alții, regi sau cerșetori, iar din mine, un vânător”. Este cea mai bună replică din film.

Dintr-o dată își relua apoi aerul foarte serios.

- Ce-ați spune să facem o partidă de vânătoare?

În spatele său, zbirii pufniră. Camille așteptă urmarea, vag îngrijorat.

- Depozitele ăstea goale, ce magnific teren de joacă! Urmărirea promite să fie palpitantă. Haideți, dragul meu Camille. Vă dau un minut avans. Un minut întreg, e clar? Lângă macaraua pentru containere e postat un gardian. Dacă dumneavoastră ajungeți primul, sunteți liber. Dar dacă vă ajungem din urmă...

Camille se holba livid la el.

- Doar nu vorbiți serios, Zarov.

- Sunteți pe teritoriul meu, dispun de dumneavoastră așa cum am chef.

Se întoarse spre oamenii lui.

- Deschideți ușa! Doar nu o să-l lăsăm să treacă din nou prin lucarnă...

Camille îi privi unul câte unul, fără să-I vină să creadă.

- Sunteți nebuni de legat!, le strigă.

Și brusc scoase un cuțit din buzunar și îi amenință cu brațele întinse.

- Înapoi!

Fără a mai aștepta ordinul stăpânului său, Zor se aruncă asupra intrusului. Cu un gest de expert, îi smulse arma. Zarov dădu din cap șocat. Scena nu durase mai mult de câteva secunde.

- Sunt dezamăgit, Camille. Credeam că veți da dovadă de mai mult sânge rece. Ce prostie ați făcut... Această mică rebeliune vă va costa scump. Zor!

Garda de corp se apropie. Și, înainte ca intrusul să reacționeze, îi lovi piciorul cu bara de oțel. Camille căzu la pământ urlând.

- Acum e sigur, alergați cu mult mai încet, răbufni Zarov. Însă nu trebuia să vă jucați de-a eroul.

Ridicați-vă, am dat drumul la cronometru. Au mai rămas cincizeci de secunde.

Lovitura atinsese coapsa stângă. Mușchiul fusese zdrobit, provocând o durere violentă, însă osul nu fusese atins. Camille se ridică lent, cu o grimasă. Fără a se mai gândi, se aruncă spre ieșire.

- Patruzeci de secunde! auzi, în timp ce aerul rece îi pălmuia fața.

Coboři pe drumul gudronat, trecu de ușile cu grilaj. În spatele lui se auzi un urlat. Minutul se pare că trecuse.

Câinii fuseseră dezlegați.

Luminile roșii ale macaralei străluceau în depărtare. Pentru a ajunge la ea, trebuiau parcurși opt sute de metri din pământ și beton, pe care erau stocate de-a valma milioane de tone de marfă. Un oraș întreg de containere al cărui plan nu îl cunoștea. Nu va reuși niciodată să scape. Decise să se ducă în direcția opusă. Își scoase rucsacul și îl aruncă departe, cât de departe putea, pe drumul care mergea spre port, pentru a-i face să creadă pe urmăritorii săi că se debarasase de el fugind, apoi refăcu drumul înapoi și se aventură spre înălțimi.

De cealaltă parte a colinei, un drum care ducea spre orașul vechi. Cu ceva noroc, poate că brutele astea se vor lăsa păcălite.

Vântul începuse să bată, sufla în rafale, făcând să tremure crengile copacilor, ale aninilor și ale mestecenilor. Cu răsuflarea tăiată, Camille ajunse în vârful colinei. Mii de mici luminițe clipoceau la orizont. Inima Odessei. Niciodată nu va fi găsit acolo. Pentru a nu știu câta oară, se uită înapoi. Nimeni nu îl urmărea. Planul său funcționase.

Se îndreptă șontâc-șontâc pe drumul care ducea spre primele case, blestemându-și imprudența. De ce naiba se băgase în mizeria asta? Nu ar fi trebuit să vină niciodată singur în depozitul ăsta.

Sângele îi zvâcnea în tâmples. Mai avea înca mult până la liman. Piciorul îl făcea să sufere. Mergea din ce în ce mai greu. În curând va trebui să abandoneze. Și, dintr-o dată, auzi un zgomot de motor.

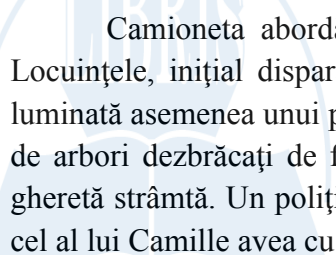
Se întoarse, întrezări două faruri în depărtare. Vehiculul se apropia rapid, va fi în curând în dreptul său. Camille ezita. Și dacă erau, de fapt, cei care îl urmăreau?

- Ce mai am de pierdut?, murmură el. Oricum nu voi ajunge prea departe.

Se puse de-a dreptul în mijlocul drumului. Roțile scrâșniră. Autoturismul se opri în dreptul lui Camille, iar acesta ridică brațele pentru a arăta că nu era înarmat. Era un vechi pick-up care scârțâia din toate încheieturile. Un bărbat a cărui vârstă nu o putea aproxima, cu barba și cascheta albe, scoase capul prin portieră. Îl privi suspicios pe Camille și apoi îi făcu semn să urce în partea din spate a camionetei.

Ce naiba putea face tipul ăsta pe un drum pustiu la patru dimineața? Camille nici nu încercă să afle. Cu ultimele sale puteri urcă în spate și se lăsă să cadă printre planșe de lemn și bidoane cu ulei.

Era salvat.

Camioneta abordă cu prudență ultimele viraje ale colinei. Camille începea să se destindă. Locuințele, inițial disperate, începură să se aglomereze. Pick-up-ul intră într-o piață goală deși era luminată asemenea unui pom de Crăciun. Făcu turul unei fântâni monumentale, trecu pe o alee străjuită de arbori dezbrăcați de frunze și se opri în fața unui imobil vetust. Un bărbat stătea de pază într-o gheretă strâmtă. Un polițist. Șoferul lui îl condusesese direct la comisariat. Dacă îngerii de pază existau, cel al lui Camille avea cu siguranță un pașaport ucrainean.

Când Camille sări din camionetă, simți o durere violentă în picior. Lovi cu pumnul în caroserie pentru a-i mulțumi salvatorului său. Șoferul ambală motorul, camioneta se îndepărtă în trombă, împrăștiind pietricele și scârțâind din șasiu.

- Salut, bătrâne și, încă o dată, mulțumesc!, îi strigă Camille, în timp ce necunoscutul lua colțul.

Urcă șchiopătând cele trei trepte care duceau la comisariat. Gardianul sictirit îl lăsa să treacă. Camille se hotărî să meargă prin hol, văzuse o luminiță care străbătea pe sub o ușă. Bătu și, fără să mai aștepte vreun răspuns, intră.

Era o cameră foarte austeră. Ziduri gri, podeaua era gri, un bec fără abajur în tavan; nicio mobilă, cu excepția unui birou minuscul plantat exact în mijlocul încăperii. Pe platoul mesei, o mașină de scris imensă. Iar dincolo de masă, un scaun. Pe scaun, un bărbat. Chel, aplecat își contempla tastatura, privind în gol. Gulerul cămășii sale se deschidea pe un smoc de păr alb.

Camille înaintă. Pereții erau acoperiți pe alocuri cu anunțuri de căutare. Îngălbenite și rupte. Suspendată într-un colț, o lampă minusculă lumina o icoană ortodoxă.